

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **J. R.**

skazanego z art. 202 § 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 lutego 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie,

z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1417/21/S

utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt IV Ka 550/23,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie wyrokiem z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1417/21/S uznał J. R. za winnego popełnienia:

- 2 przestępstw z art. 202 § 3 k.k., przy czym przyjął, iż przestępstwa te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw o jakim mowa w art. 91 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt I);

- przestępstwa z art. 202 § 4a k.k., za które wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II).

Jednocześnie w miejsce orzeczonych wyżej kar jednostkowych orzekł względem ww. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat (pkt III). Ponadto orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych (pkt IV), rozstrzygnął w przedmiocie zwrotu dowodu rzeczowego (pkt V), zaliczył na poczet kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt VI), a także orzekł o kosztach procesu (pkt VII).

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę, Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt IV Ka 550/23 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz orzekł o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżając go w całości podniósł następujące zarzuty:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:
 1. przepisu art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na odniesieniu się przez sąd drugiej instancji do zarzutów i wniosków zawartych w środku odwoławczym w sposób lakoniczny i pobieżny, bez gruntownej analizy problematyki wskazanej w tymże środku odwoławczym, w zakresie przyjęcia przez sąd pierwszej instancji, że oskarżony dokonał rozpowszechnienia materiałów pornograficznych za pośrednictwem czatu,
 2. przepisu art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nie odpowiadający wymogom określonym w tym przepisie, gdyż sąd odwoławczy nie odniósł się do wszystkich istotnych faktów i dowodów zgromadzonych w sprawie mających znaczenie dla rozstrzygnięcia poprzez zaniechanie rzetelnego rozważenia materiału dowodowego w postaci C. Report [...] oraz opinii biegłego K.W. prowadzącą do ustalenia przez sąd, że oskarżony posiadał pliki zawierające treści pedofilskie, pomimo wskazania przez biegłego, że nie jest możliwe ustalenie czy wskazane pliki znajdowały się w pamięci „cache” czy też zostały samodzielnie zapisane w pamięci urządzenia przez oskarżonego,

3. przepisu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie rzetelnego, wyczerpującego rozpatrzenia zarzutu apelacyjnego dotyczącego zasadności oceny przez sąd pierwszej instancji istotnej wadliwości postępowania dowodowego w postaci oparcia się przez sąd *meriti* na dokumencie sporządzony na zlecenie [XXX] , w sytuacji w której dokument ten nie spełnia podstawowych wymogów stawianych opinii biegłego, bez zweryfikowania osób sporządzających ten dokument, przyjętej przez nie metodologii oraz bez weryfikacji danych źródłowych;
4. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 202 § 3 k.k. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że przypisane przez sąd oskarżonemu zachowania spełniają znamiona czynności wykonawczych w postaci „rozpowszechniania”, gdy tymczasem zachowanie przypisane oskarżonemu takiego znamiona nie spełnia;
5. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 202 § 4a k.k. poprzez błędną wykładnię przyjęcie, że przypisane przez sąd oskarżonemu zachowania spełniają znamiona czynności wykonawczych w postaci „posiadania”, gdy tymczasem przypisane oskarżonemu zachowanie takiego znamiona nie spełnia;
6. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 202 § 4a k.k. poprzez błędną wykładnię przyjęcie, że przypisane przez sąd oskarżonemu zachowania spełniają znamiona czynności wykonawczych w postaci „uzyskiwania dostępu”, gdy tymczasem przypisane oskarżonemu zachowanie takiego znamiona nie spełnia.

Podnosząc tak skonstruowane zarzuty, obrońca skazanego wniósł o:

1. wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1417/21/S na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.,
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. R. , ewentualnie,
3. uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1417/21/S i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

4. zasądzenie na rzecz J. R. zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy.

Autor kasacji uzasadniając wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia wskazał, że z uwagi na zakres i charakter podniesionych zarzutów „zachodzi prawdopodobieństwo”, iż na skutek rozpoznania kasacji skazany zostanie uniewinniony lub też wymierzona mu zostanie kara, która nie będzie karą bezwzględnej pozbawienia wolności. Ponadto, skazany prowadzi ustabilizowany tryb życia i pozostaje w długoletnim związku co sprawia, że wykonanie kary przed rozpoznaniem złożonej kasacji mogłoby się dla niego wiązać z nadmierną, nieuzasadnioną dolegliwością.

Odpowiedź na przedmiotową kasację złożył oskarżyciel publiczny, który wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wskazując na brzmienie art. 532 § 1 k.p.k. należy przypomnieć, że w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od jej rozstrzygnięcia. W treści przepisu art. 532 k.p.k. ustawodawca nie wskazał przesłanek wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, niemniej jednak nie budzi żadnych wątpliwości, iż rozwiązanie zawarte w wyżej wymienionym przepisie winno mieć charakter wyjątkowy, albowiem stanowi ono odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności wyroków (*vide* art. 9 § 3 k.k.w.). Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego zastosowanie wskazanej instytucji wymaga kumulatywnego zmaterializowania się dwóch warunków. Pierwszym z nich jest wystąpienie *już prima facie* oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym. Z kolei drugim będzie wykazanie przez wnioskodawcę, iż dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21; postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2022 r., III KK 495/21; postanowienie SN z dnia 10 lutego 2022 r., IV KK 664/21; postanowienie SN z dnia 18 listopada 2021 r., III KK 391/21). Wobec

tego dopiero łączne spełnienie wskazanych warunków daje asumpt do rozważenia zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Nie przesądzając o treści przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji należy zauważyć, że wstępna analiza podstaw oraz motywacji tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia dokonana w ograniczonym zakresie, bowiem tylko w zakresie niezbędnym dla rozpoznania rzeczonego wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia, nie wskazuje na to, aby taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Po pierwsze, podniesione przez wnioskodawcę argumenty nie pozwalają na uznanie ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości zaskarżonego wyroku, co potwierdza również stanowisko prokuratora zawarte w odpowiedzi na kasację. Po drugie, sam autor kasacji wskazuje, że „zachodzi prawdopodobieństwo” uwzględnienia kasacji, a nie wymagane w świetle instytucji art. 532 § 1 k.p.k. prawdopodobieństwo graniczące niemal z pewnością jej uwzględnienia. Po trzecie, obrońca skazanego nie wskazuje na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., a podniesione zarzuty nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie móc jednoznacznie przesądzić o ich zasadności czy niezasadności. Kwestia ich ewentualnej skuteczności wymaga pogłębionej analizy akt sprawy, co nastąpi na rozprawie.

Odnosząc się zaś do argumentacji obrońcy, iż wykonanie zaskarżonego kasacją orzeczenia będzie wiązało się dla skazanego z nadmierną i nieuzasadnioną dolegliwością w kontekście prowadzenia przez niego ustabilizowanego trybu życia i pozostawania w długoletnim związku, to podkreślenia wymaga, że nie są podstawą do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku okoliczności, które stanowią zwyczajne, typowe dolegliwości związane z odbywaniem kary pozbawienia wolności, te bowiem mogą być podstawą odroczenia wykonania kary albo uzyskania przerwy w jej odbywaniu (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 16 kwietnia 2021 r., V KK 59/21).

Z tych też powodów, należało stwierdzić brak podstaw do uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia. Raz jeszcze podkreślić należy, iż przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie przesądza o treści przyszłego rozstrzygnięcia co do wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, która to kwestia będzie przedmiotem rozstrzygnięcia na rozprawie, po

szczegółowej analizie materiałów sprawy. Rozstrzygnięcie wniosku złożonego w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie stanowi swego rodzaju prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym, dlatego też w żaden sposób nie rzutuje ono na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia odnośnie kasacji. Nie oznacza nawet, iżby procesowo niedopuszczalne było w przyszłości uznanie zarzutów podniesionych w kasacji za oczywiście zasadne (zob. postanowienie SN z dnia 11 marca 2022 r., III KO 12/22).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]